

III Marxa dels Monestirs

Can Gordi, ruïnes i llegenda

Les ruïnes de Can Gordi Vell

Masia documentada ja al segle XVI. Al segle XVIII apareix com a propietat de Rafael Civil que la deixà en herència al seu nebot Rafael Mas i Civil. A finals de la dècada dels anys 40, van marxar els últims masovers i va quedar abandonada, degradant-se fins arribar a la ruïna. Segons es desprèn de documents antics, el nom de la masia prové del cognom Guardi, que va perdurar fins després de la invasió francesa, que en va canviar la fonètica a Gordi.

La dona d'aigua de la font de Can Gordi

Fa molt anys, prop del torrent de Can Gordi, vivia un xicot molt fort i treballador el qual, sent els seus pares ja molt grans, havia de fer ell tot sol les feines de la masia i guanyar prou diners per mantenir la família.

Un vespre, tornant de cacera, va veure una claror suau acompanyada d'uns sons melodiosos. Seguint l'origen d'aquests va arribar a una font, amagada entre heures i moltes. Davant, hi trobà la dona més bella que havia existit mai. Aquesta, nua, se li acostà i li digué "Estimat, has trigat any a venir, però per fi ens hem trobat". Li va jurar amor, fidelitat i obediència de per vida, a canvi tan sols d'una promesa: que mai la seguís d'amagat, fes el que fes.

L'hereu, naturalment, hi va estar d'acord. Es casaren i la felicitat va envair aquella casa. Tot els anava de cara: van trobar una mina d'aigua amb un doll incessant que els va permetre convertir el tros en un hort formós, el bestiar peixi d'allò més bé i ells eren feliços.

Al cap d'un temps un amic feu una reflexió que preocupà al jove. Li digué que havia vist la seva dona a altes hores de la nit. A saber on anava! Això despertà la sospita que dugué al jove a seguir la noia, una fosca nit. Ella feia cap al bosc amb passes lleugeres i seguir-la es feia difícil, ja que caminava de pressa i sense dubtar, mentre ell amb prou feines veia on parava el camí. En arribar a la font va tornar a veure la llum que l'havia encantat aquella primera nit. Allà, d'esquena, la dona d'aigua s'havia tret els vestits i, tot cantant, anava a entrar dins l'aigua. El jove, confirmant que la seva dona no feia res de dolent, la va cridar. Just quan ella es girava va recordar, massa tard, la promesa que li havia fet. L'expressió de la dona en veure'l va ser de sorpresa i de dolor al mateix temps. Fent un crit esgarriós, va acabar d'entrar a l'aigua d'un salt i va desaparèixer sota la font.

La noia no tornar a aparèixer mai més i, des de llavors, l'hereu va ser desgraciat la resta de la seva vida. Quan es va morir, sense descendència, la casa i les terres van quedar sense amo, anant-se enrunant mica en mica. Avui en resten quatre parets que són un trist record al mig del bosc.

Referències

- <http://www.gis.santcugat.cat/catalegfitxa/F-14.pdf>
- <https://fontsaigua.wordpress.com/2014/04/09/la-llegenda-de-la-font-de-can-gordi-sant-cugat-del-valles/>